

GLAS

AKADEMSKI

LETO III. STEV. 9.

LJUBLJANA, 15. MARCA 1935.

† IVAN VRHOVNIK.

Slovenci smo izgubili v pokojnem župniku enega tistih mož iz starejše generacije, ki so z neumornim in podrobnim delom skozi desetletja oblikovali slovensko kulturo in jo očuvali mimo vseh velikih in malih nevarnosti, ki so nam kot malemu, zatiranemu narodu grozile. Pokojnik je živel v dobi, ki je tirjala od vsakega kulturnega delavca sodelovanja hkrati na več poljih znanosti in narodne prosvete. Zato njegovo delo ni moglo biti sintetično, toda iz njegovih številnih doneskov k slovenski kulturni in literarni zgodovini diha izredno topla ljubezen in navezanost na vse kar je naše. Njegovo delo je bilo veliko. Z neumornim prizadevanjem je zbiral dokaze našega kulturnega življenja in jih pred smrtjo zbrane vrnil narodu, da bo njegovo ime najtesneje zvezano z bodočo veliko univerzitetno biblioteko.

Slovenska akademska mladina bo ohranila neumornemu in idealnemu delavcu za skupno slovensko stvar trajno in visoko spoštovanje.

OB PETNAJSTLETNICI UNIVERZE:

AKADEMSKI PEVSKI ZBOR.

Stara je ljubezen Slovencev do rodne pesmi. V domovini, a še bolj v tujini se oklepa sleherni nje, ki mu je bila že v mladosti najslajša godba. Ni se nam čuditi, da je mlada slovenska univerza, ko je pritegnila tisoče študentov v svoje okrilje, ustvarila tudi svoj pevski zbor. V začetku poletja l. 1926. je naprosilo akademsko pevsko društvo »Triglav« g. Franceta Marolta, da izvežba zbor s približno 30 pevci za izlet po Srbiji. Bilo je med njimi nekaj izvrstnih pevcev, tako da je pevovodja kmalu naštudiral obsežen program za koncertne nastope. Uspeh je bil izreden. Samostojni koncerti so bili v Beogradu, Nišu, Kragujevcu, Sarajevu, Dubrovniku, Splitu, Senju in na Sušaku. Pevci so Fr. Marolta uverili, da bi se dalo ustvariti v akademskih vrstah homogen zbor z ozirom na intelektualni nivo in dober pevski material.

Začetkom zimskega sem., v jeseni l. 1926., je pričel zbirati Fr. Marolt pevce-akademie za bodoči akademski pevski zbor. Po temeljiti preizkušnji je tvorilo ca 40 pevcev jedro zbora. Ustanovni občni zbor se je vršil 12. oktobra 1926. leta. Sedanji režiser in igravec dramskega gledališča, g. Ciril Debevec, je bil njegov prvi predsednik. Ob početku je bil težak boj za obstanek. Univerza sama je dosledno odklanjala vse zborove prošnje za podelitev pevskega lokala. V docela nemogočih prilikah se je študiral program in le mladeniški ogenj, vztrajnost in nesebičnost vodje in članov so premagali neštete ovire. Na svetosavski svečanosti l. 1927 je zbor zapel s preciznostjo in kvaliteto neoporečnostjo, da je vzbudil na mah pozornost tudi univerzitetnih oblasti. Prvi javni koncert se je vršil izven Ljubljane, v Mariboru, in je vsestransko uspel. Po enoletnem delu se je predstavil zbor Ljubljani. Trdo, samoniklo, organizirano delo je prikazalo Ljubljani, mestu s tradicionalnimi pevskimi zbori, ono vzvišeno pojmovanje in interpretacijo pesmi, ki je plod globokega razumevanja, izrednega zna-

nja in promicajoče ljubezni do slovenske pesmi. Zbor ni postal samo odlično pevsko združenje, temveč tudi reprezentant ljubljanske univerze in njene akademske mladine.

V letu 1928. se je zbor ojačil z novimi člani, ustanovil se je tudi ženski akademski zbor, ki bi naj bil podlaga kasnejšemu mešanemu zboru, vendar se le-ta ni oživil, a tudi ženski zbor je bil pozneje opuščen. Ob priliki mednarodnega zborovanja CIE (Confédération International des Étudiants) v Ljubljani je naš zbor pel na reprezentančnem koncertu v veliki dvorani Uniona, kar je bilo naši mladi univerzi a tudi vsej državi vpričo internacionalnih delegatov v nemal ponos.

Akademski pevski zbor je v prvih treh letih želel velike uspehe, dal je pobude za nove kompozicije slovenskih avtorjev, ki so pričeli komponirati za zbor. Zastavil si je programatično nalogo: izbor slovenske moderne pesmi, ki bi se naj pel za desetletnico ljubljanske univerze. Že po treh letih neverjetno žilavega dela Franceta Marolta se je posrečilo dvigniti moški zbor APZ med prve moške zборе v državi.

Podtalne sile ne mirujejo nikjer, vrivajo se celo na sveto ozemlje univerze. Po triletnem obstoju je dobil APZ novega pevovodjo v osebi opernega kapelnika Antona Neffata, za njim je prevzel vodstvo še operni dirigent Niko Štritof ter končno skladatelj Marij Kogoj. Ustanovitelj France Marolt se je umaknil, kar zopet ni nikak osamljen pojav v našem javnem življenju.

L. 1931. za praznik zedinjenja, je pel APZ v Beogradu pod vodstvom g. Neffata. Zbor je dosegel visoko priznanje in osebno pohvalo Nj. Vel. kralja Aleksandra I., ki je izrazil željo, da ponese zbor narodno pesem po vsej širni domovini. APZ je bil ob tej priliki odlikovan z redom Jugoslovanske krone.

L. 1932. je prevzel zbor ponovno bivši pevovodja g. France Marolt, ki se je lotil reorganizacije zbora in je v kratkem času naštudiral »Stilni koncert Antona Foersterja«. Skladatelj in pedagog Foerster je v naši muzikalni javnosti vse premalo cenjen z ozirom na svoje veliko poslanstvo med Slovenci. Foersterjev koncert je bil izreden dogodek za kulturno Slovenijo; zbor je odpel pet velikih koncertov, sodbe glasbene kritike so bile enotne: prisodile so APZ-u prvenstvo med moškimi zbori v državi.

Pevski zbor in njegov vodja pa sta postala poslej še enotnejše povezana, kajti le tesna, intimna vez more roditi najboljše sadove.

Zgodovina APZ-a z ozirom na pevske koncerte je kaj častna. Število pevcev se je povzpelo povprečno na 60, hkrati pa je v specialni zborovi vokalni šoli bilo istotoliko gojencev, saj novinci nikakor ne zmorejo vseh tehničnih in interpretacijskih težkoč samo s pevskimi vajami. Resni izsolani pevci pa tvorijo pevsko družino, ki je najsigurnejše jamstvo za poglobljeno umetniško delo, za kontinuiteto in organsko rast pevskega zbora. Kaj podobnega ni najti daleč naokoli. Seveda je predpogoj, da se pevovodja takemu zboru docela žrtvuje; resno delo zahteva nesebičnega, celega moža, jeklenih živcev, razsežnega znanja, neomajne vere, a hkrati pa idealne zasanjanosti v slovensko pesem. Skratka človeka, kakor je to naš neumorni, impulzivni France.

APZ izdaja v lastni založbi periodične edicije vokalne glasbe, ki so nemalo pomembne za raz-

voj naše vokalne kulture. V tej zvezi omenjamo samo priredbe narodnih pesmi (Fr. Marolt: »15 slovenski narodnih pesmi« in M. Tome: »Belokrajinske«).

Iz dosedanjega dela APZ se vidi jasna smer kulturno-političnega stremjenja. APZ hoče podati razvojno sliko slovenske narodne pesmi, kasneje tudi hrvatske in srbske, kakor tudi umetne. Izpodbiti hoče splošno mnenje, da je nastala naša narodna pesem le pod tujimi vplivi, da ni v ničemer originalna, dokazati hoče, da je tesno povezana s slovansko pesmijo, in da so celo njene motive uporabljali v svojih nesmrtnih delih velikani-komponisti tujih narodov.

Prvi del svoje naloge, prikazati slovensko narodno pesem, je opravil APZ kaj uspešno na koncertu dne 7. maja 1934., ko je izvajal belokrajinsko in koroško pesem. V letošnji koncertni sezoni pa nam hoče prikazati drugo plat, drugo lice slovenske narodne pesmi, kakor je še nismo čuli doslej. (Panonska pesem, gorenjska, dolenska in primorska.)

V šol. letu 1934/35 šteje zbor APZ 70 članov, pevska šola pa 40. Sialno pokroviteljstvo nad APZ je prevzela lani v jeseni Nj. Vel. kraljica Marija ter s tem izrazila največje priznanje delu APZ.

Na rednem občnem zboru si je izbral APZ prof. Matijo Tomca za svojega častnega člana. Prof. Tome je avtor cele vrste prireditev slovenske narodne pesmi po strogih stilnih vidikih. Najnovejšo zbirko »Belokrajinske«, je posvetil APZ-u. Zbor se mu je na posvetilo z imenovanjem nekako oddolžil, čeprav med akademiki niso običajni podobni pokloni.

Akademski pevski zbor izdaja k svojim koncertnim programom uvodne študije, ki pevski program poglobljajo in osvetljujejo mesta, katera ostanejo povprečnemu poslušalcu nedodoljiva in nejasna. V teh uvodih sta postala pionirja našega resnega analitičnega glasbenega dela dr. St. Vurnik in France Marolt. V razpravi o slovenski narodni pesmi (koroški in belokrajinski) nam je slednji odkril povsem nove vidike.

Kratek oris APZ-a nam priča o ogromnem delu našega najbolj pomembnega in najplodovitejšega akademskega združenja. Upravičeno je navezal APZ z vso slovensko javnostjo tesne vezi, njegov vsakoletni koncert ni le koncert v vrsti mnogih drugih, marveč markanten in impozanten glasbeno pomemben dogodek v naši kulturi. Razvojna podoba naše narodne pesmi bo šele prikazala vse bogastvo in njeno pestrost. Ta program je takega značaja, da mora nujno voditi v nove razglede našega glasbenega življenja.

Le še nekaj tednov nas loči od letošnjega koncerta APZ-a. Vsi akademiki, pevci in nepevci, nestrpnost čakamo tega našega večera. Občudujemo napor naših fantov, ki se večer za večerom trudijo v balkonski dvorani univerze, da nam izluščijo vso bleščečo lepoto slovenske narodne pesmi.

Čas je, da se omogoči APZ-u pot v svet. V domovini se je dovolj afirmiral; s kvaliteto, ki jo nudi, se more dokopati do priznanja tudi v tujini.

SVOJE NAROČNIKE

prosimo, da poravnajo naročnino. Niti ne zavedajo se, koliko težav nam delajo z nerednim plačevanjem!

KOLIKO JE BILO DOSLEJ NA-
PRAVLJENEGA ZA NOVO
BOLNICO?

Po sporazumu s predsednikom Odbora za postavitev spomenika kralju Aleksandru I. g. senatorjem Ivanom Hribarjem in podpredsednikom g. županom dr. Vladimirjem Ravnihar je pričela Akademska akcija pripravljati delo za doseg zidave nove prepotrebne bolnice v Ljubljani oziroma za razširitev sedanje, kot se bodo pač odločili strokovnjaki. V ta namen smo pregledali naš dnevni in revijski tisk, da bi ugotovili, v koliko je bilo to vprašanje po prevratu že načeto in kakšni predlogi so bili stavljeni. Toda v tisku so ti prispevki presenetljivo redki. Zdi se, da je bilo še največ prizadevanj takoj po prevratu, ko se je ustanavljala v Ljubljani tudi medicinska fakulteta in je poslalo Zdravniško društvo v Vseučiliški odbor trojico svojih članov gg. dr. A. Kraigherja, dr. Oražna in dr. Zalokarja — prav z namenom, da začne akcijo tudi za izpopolnitev bolnice. V domačem tisku pa akcije tedanjega upravnika ljubljanske bolnice g. dr. A. Kraigherja ni zaslediti.

Bolnica je bila že 1908. pretesna in bi bilo treba že takrat razširiti kirurški oddelek. Še bolj se je čutila pomanjkljivost objektov po vojni. O tem se je v dnevnih časopisih večkrat govorilo. Stvarni predlogi pa so se večinoma dotikali kirurškega oddelka, ker se je tu najbolj čutilo pomanjkanje prostorov.

Dr. Fr. Derganc je v »Zdravniškem vestniku« 1929. na kratko orisal zgodovino kirurškega oddelka in na podlagi statistike dokazal, da bi bili potrebni najmanj trije kirurški oddelki. Nujno potreben pa bi bil II. kirurški oddelek. Poleg tega bi bila potrebna še: centralna knjižnica za zdravnike, znanstveno opremljen laboratorij, rešilna postaja in splošni zobozdravniški ambulatorij za nepremožne.

Leta 1933. je ponovno opozarjal, naj se postavi novo poslopje za II. kirurški oddelek. To je zahteval že 1918. leta in ponovno 1922.; dvigne naj se sedanje poslopje ali pa zida novo. 1923 so začele komisije na predlog ministrstva obravnavati to vprašanje. Ko pa je prišla bolnica pod upravo oblastnega odbora, so vse te priprave prenehale. Banovina se začne na novo baviti s tem vprašanjem. Kupila je stavbišče na Poljanah. (Zdravniški vestnik 1933.)

Dr. Minaš poroča 1929. v »Zdravniškem vestniku« o ortopediji v Sloveniji. Potrebna bi bila koncentracija vseh ortopedskih institucij: bolnice, OUZD in dr. Če bi zgradili posebni oddelek za ortopedijo, je najprimernejše, da sezidamo separaten oddelek za kirurgijo gibalnih organov.

Dr. Blumauer meni, da bi moral biti objekt za kirurgijo veliko večji kakor pa ostalih kateri, ker gre 47 % vseh v bolnico sprejetih bolnikov na kirurški oddelek. Poleg tega bi moral imeti ta oddelek: Röntgen, sobe za obvezanje, terase za sončenje, razne laboratorije. (Slovenec 26. V. 1932.)

Kje naj bi stala nova bolnica, še ni določeno. Na zemljišču sedanje bolnice ni misliti na postavitev novih paviljonov, ker je že sedaj preokupirano normalno razmerje. (Zdravniški vestnik 1929.) Gledati bo treba na to, da bo bolnica ustrezala glavnim zahtevam moderne zdravniške vede. (Slovenec, 22. febr. 1935.) To bo mogoče doseči samo z novimi objekti, ki ne bodo stisnjeni na tesnem prostoru. Čeprav bolnica za enkrat nima naslova klinike, morajo biti vsi oddelki prvovrstno urejeni. (Dr. Meršol: Zdravniški vestnik 1932.)

Najvažnejša je seveda finančna stran tega vprašanja. Banovina sama ne bo mogla izvršiti tega načrta, če ne dobi podpore od države. Vsekakor bo morala vzeti zgraditev bolnice vlada v program javnih del. (Slovenec 22. febr. 1935.) Nekaj denarja bi prispeval Odbor za postavitev spomenika kralju Aleksandru. Tudi banovina je pripravljena prispevati vsako leto svojemu proračunu primerno vsoto.

Ta kratka skica nam pokaže, da so se doslej obravnavala sledeča vprašanja, ki se tičejo bolnice:

1. Kje naj dobimo primerne kredite?
2. Ali naj razširimo sedanje objekte z prizidavami?
3. Ali naj zgradimo nove objekte?
4. Kje bi bil najprimernejši prostor za novo bolnico.

5. Kako naj bi bili opremljeni novi objekti. Gotovo je, da bo treba rešiti še marsikatero vprašanje, ki se tiče posameznih oddelkov. Zato bo dobrodošel vsak donese, ki spada k problemu o zgraditvi nove bolnice.

VOLITVE.

V članku, tičočem se volitev, katerega je prinesla zadnja številka »Akademskega glasa«, je osrednje vprašanje članka, vprašanje garancij, samo nakazano in ga je treba zato poglobiti.

Vprašanje je predvsem dvojno: kake garancije za uresničenje zahtev slovenskih akademikov nudi lista v svoji celoti in katere oseba kandidatova. Zahteve slovenskih akademikov so načelne narave. One rastejo v prvi vrsti iz konkretnih potreb vsakega posameznega akademika, ki čuti probleme slovenske univerze v svoji dnevni skušnji. Več ali manj neposredno pa čuti te probleme tudi ostali slovenski intelektualci. Toda čim dalje gremo na periferijo umskega življenja, tem bolj se zlivajo problemi slovenske univerze z našimi splošnimi kulturnimi in političnimi problemi.

Vsaka lista ima svoj načelni profil, naj bo ta še tako zakrit in zabrisan. Tako se glede liste človeku ni težko odločiti. Da vzamemo samo en primer: vprašanje demokracije. Samo tista lista, ki se hoče boriti za demokracijo, za njeno vresničitev do zadnjih posledic, more zastopati in braniti interese slovenske univerze. Tu je v igri interes posameznika, ki mu šolnine onemogočajo ali vsaj otežujejo študij, tu je pa v igri tudi interes skupnosti predvsem preprostega ljudstva: gre za pravico širokih slojev do izobrazbe.

Samo ona lista, katera se jasno in brezkompromisno postavi za demokratično pravico: vsakemu delovnemu človeku kruha, se more postaviti za pravico: vsakemu delovnemu človeku možnost najvišje in najširše izobrazbe v njegovem domačem jeziku in na njegovih domačih tleh. Samo taka lista pa bo tudi mogla svojo obljubo izpolniti, ker samo taka lista bo mogla mobilizirati vse slovensko ljudstvo za naše najvišje kulturne zahteve. Te zahteve ne bodo več stvar posameznikov, širšega ali ožjega kroga intelektualcev, ampak stvar nas vseh. Za temi zahtevami bo stal sleherni slovenski človek.

Vzeli smo samo eno črto iz mogočega načelnega profila list in že ta sama nam je omogočila orientacijo. Res, da je ta tudi bistvena. Je pa še polno drugih, katere človeku, ki se bori za slovensko univerzo, ne morejo biti nejasne niti trenotek.

Potem je vprašanje osebnih garancij, garancij kandidatove osebe. Kaj si ti do danes storil za slovensko univerzo? In tu imajo besedo tovariši, ki so delali in delajo pri univerzitetni akciji! Njihova pot v borbi za univerzitetno knjižnico jih je vodila do najrazličnejših ljudi naše javnosti. Tako so mogli natančno spoznati njihovo gledanje na slovensko univerzo. Oni jih v tem oziru poznajo do obisti. Njihove skušnje so odločilne. Njihova dolžnost je, da ne dovolijo, da bi ob teh volitvah kdo, ki ni izpolnil svoje javne dolžnosti v delu za univerzitetno knjižnico, prevzemal v svoj program zahteve slovenske univerze. To bi bil zasmeh. Tovariši od Univerzitetne akcije morajo v tem vprašanju izpregovoriti.

Glavno pa je seveda, naj to h koncu ponovno poudarimo, vprašanje liste, vprašanje garancij, katere ona nudi. Na listo, katera bo opravičeno zastopala interese slovenske univerze, ne sme priti človek, ki je do sedaj zanemaril do nje svoje dolžnosti ali celo proti njej delal. Na listo, katera ne more biti lista slovenske univerze, pa tudi dobronamerni posameznik nič ne izpremeni. Ena lastavica še ne prinese pomladi.

NEKDANJE REPREZENTANCE.

Po dveh letih akademskega življenja brez centralne reprezentančne organizacije bo v soboto, 16. marca 1935 veliko zborovanje celokupnega slušateljstva univerze, ki naj odloči o morebitni njeni novi ustanovitvi. Zato je potrebno pregledati delovanje dosedanjih reprezentančnih organizacij, ki kažejo, če jih primerjamo s pripravami za novo, v nekaterih ozirih zanimive razlike. Vprav razvoj reprezentančnih organizacij in smernic njenega vsakokratnega delovanja je

morda najjasnejši odraz gibanj, ki vodijo dijaštvo.

Prva reprezentančna organizacija na ljubljanski univerzi je bila ustanovljena šele v jeseni l. 1926. Izluščila se je iz obeh tedanjih vodilnih svetovnonazorsko opredeljenih dijaških taborov, naprednega in katoliškega, zaradi nekaterih skupnih potreb vsega dijaštva. Glavni vzrok za njeno ustanovitev, ki je sledila šele dolgotrajnim predpripravam, je bila potreba po enotni reprezentanci vsega dijaštva ljubljanske univerze doma in v inozemstvu, in ne manj važen pa dejstvo, da bi mogla taka reprezentanca uživati materialno podporo celokupne javnosti in oblasti, ki je bila spričo vedno slabšega socialnega stanja med dijaštvom nujna. Tako se je tudi vse delo prvih odborov delilo v glavnem v obe naznačeni smeri.

Danes, ko na univerzi ni več ustanoviteljev in sodelavcev iz prve dobe reprezentance in nas loči od nje že nekaj let razvoja, moremo iz večje oddaljenosti in kritičnejše pregledati delo prvih let in iz izkustva ugotoviti, v koliko je bilo pozitiven donos k našemu razvoju.

Za prva leta reprezentance, ki se je takrat imenovala »Svet slušateljstva ljubljanske univerze« so najznačilnejši njeni dolgotrajni boji okoli vprašanja reprezentance ljubljanske univerze v inozemstvu. Že od l. 1919 je obstojala mednarodna visokošolska organizacija »Confédération Internationale des Étudiants« v kateri je bila naša reprezentanca svoboden člen, ker nismo imeli še vsedržavne akademske zveze. Do ustanovitve ljubljanske »Sveta« so dijaštvo zastopali na takrat zelo številnih konferencah v raznih evropskih državah posamezni študenti, ki so se tega dela in potovanja privadili, da je bilo nekako ob sebi umljivo, da so se ob vsaki novi konferenci znova podali na pot; največ od te reprezentance so imeli nekateri že starejši kolegi iz beograjske univerze, posebno okoli »Pobratimstva«, ki so s časom postali kar nekaki dijaški »zunanjí ministri«. Prva zborovanja »Sveta slušateljstva« so bila polna poročil iz raznih kongresov in čisto ostrih debat o vprašanju zastopnikov in njihovega delovanja. Da bi se postavil tukaj neki enotni forum, je ljubljanska reprezentančna organizacija pričela akcijo za ustanovitev enakih reprezentanc v Beogradu in Zagrebu, ki sta bila doslej še brez nje. Rektorat beograjske univerze je oživel kot beograjsko reprezentančno organizacijo nekdanje »Pobratimstvo«, česar pa večina dijaštva ni priznala. Po nekaterih sestankih v Zagrebu je končno prišlo do kongresa zastopnikov vseh treh univerz v državi v juliju 1927 v Beogradu. Tu je bila ustanovljena reprezentančna organizacija dijaštva iz vse države z imenom Savez študentov kraljevine SHS »Pobratimstvo«. Že ime kaže, da kot zmes starih beograjskih elementov in prizadevanj dijaštva ostalih dveh univerz. Glavni organ nove zveze je bila glavna skupščina, na kateri so imele beograjska, zagrebška in ljubljanska univerza število delegatov v sledečem razmerju: 30:20:10!

Odslej so posamezni vidni člani ljubljanskega »Sveta slušateljstva« družno in v primernem sorazmerju zastopali univerzitetno dijaštvo iz Ljubljane skupno z beograjskimi in zagrebškimi kolegi.

Težko je danes ugotoviti iz slabo ohranjenih dokumentov, kaj so donášali na mednarodna in državna zborovanja tedanji zastopniki slovenskega dijaštva. V inozemstvu pa so se lahko seznanjali z velikimi kulturnimi in predvsem socialnimi ustanovami tujega dijaštva, kar bi bila pridobitev, če bi po povratku tudi doma organizirali slične ustanove.

Prvi reprezentančni odbor je imel poleg drugih tudi socialno sekcijo, ki si je dala za realizacijo velike načrte: osnovati akademsko bolniško blagajno, akademsko menzo, dijaški dom, fond za siromašne študente, akademski urad dela itd.

Toda prva leta reprezentančne organizacije za časa predsednikov iz »Jadrana« niso prinesla realizacije nobene teh ustanov. Zapisniki sej sicer mnogo govore o načrtih in namenih, toda za izvedbo takih načrtov je potrebno zelo mnogo sistematičnega dela in vsakovrstnih pritiskov, za kar pa tedaj ni bilo moči.

Poleg reprezentančnih dolžnosti je zaposloval odbor še vsakoletni reprezentančni ples, ena izmed največjih družabnih prireditev vsake predpustne sezone v Ljubljani. Ti plesi so donášali čisto velike dobičke, ki so šli v strokovne in tudi socialne namene dijaštva. Bili so dobro prirejeni,

ker je bila večina odbornikov in organizatorjev iz meščanskih krogov in imela dosti smisla za take prireditve. Njihova pozitivna vrednost je bila v tem, da so zagotovili akademski bolniški blagajni osnovni kapital, s katerim je mogla priti l. 1929 do izglede realizacije.

Ob desetletnici univerze je nastal tudi za reprezentanco nekaj prelom v smernicah dela. »Svet« sluhatelj ljuhljanske univerze je bil reorganiziran v »Zvezo sluhatelj Aleksandrove univerze«. Razlikovala sta se predvsem v tem, da je bil »Svet« osnovan na podlagi direktnega članstva sluhateljstva, novo »Zvezo« pa so tvorila strokovna društva s svojim kolektivnim članstvom; dočim je bilo v »Svetu« vedno le par delavnih članov, so dovajala strokovna društva »Zvezi« vedno novih, tako da je imela stalno kakih dvajset dobrih delavcev. Razlika v načinu organizacije je naglo prinesla vidnih koristi.

Prvi predsednik »Zveze« Šuklje je kmalu organiziral Akademski zdravstveni fond, njegov naslednik Breclj Akademski urad dela, ki je preskrbel nekaterim kolegom zaposlitve in pridobil dijaštvu razne popuste pri nakupih itd., Vilfan je oživel informativno-propagandni odsek »Zveze«, ki je imel skrbeti za utrditev univerze med slovenskim ljudstvom, zadnjemu predsedniku »Zveze« Zemljaku je pripadla naloga graditve akademskega počitniškega doma in ustanovitve neodvisne akademske menze — kar pa mu je preprečila razpustitev reprezentančne organizacije.

Iz teh golih najvažnejših dejstev vidimo znatno preusmeritev v delu, kajti tako kot je bila prva doba posvečena reprezentanci doma in v inozemstvu in gojitvi družabnega življenja, je bila druga skoro izključno posvečena socialnemu delu za dijaštvo. Obe dobi pa družijo nekatere skupne akcije, ki so najbolj pokazale, kako zelo je potrebna reprezentančna organizacija: kadar koli je bila univerza v nevarnosti je skupna akademska organizacija prva dvignila svoj glas v obrambo. Izmed teh manifestacij je bila morda največja l. 1927, ko je »Svet« organiziral po vsej Sloveniji predavanja za obrambo univerze. Drugo tako veliko delo pa je bilo leta 1932 ob uvedbi šolnin, proti katerim je izdal tedanji odbor zelo obširno utemeljeno brošuro. Seveda brez uspeha.

Po programu, katerega bo predložil meddruštveni odbor v soboto najvišjemu dijaškemu forumu, bo razvidno, da smatra dijaštvo tudi danes za svoje skupne interese predvsem socialne probleme dijaštva.

Poleg navedenega dela pa so bile splošno kulturne in tudi politične prilike na dnu dela vsake reprezentance in bodo razumljivo tudi v bodoče.

PRED VELIKIM ZBOROVANJEM.

Zborovanje vsega dijaštva univerze, ki bo v soboto ob 9. uri dopoldne v zbornični dvorani, bo brezdvoma največje v zadnjih letih. Po dveh letih mirovanja, ko so skupne dijaške težnje, pa tudi ostra trenja posameznih skupin mogle izbiti na dan le na redkih občinih zborih Akademске akcije za univerzitetno knjižnico, bo zopet prilika, da nastopijo s svojimi delavnimi tovariši posamezni klubi in pokažejo celokupnemu dijaštvu svoj program.

Iz dosedanjega dela pripravljalnega odbora moremo sklepati, da se je desetnica tovarišev iz strokovnih društev, ki ga sestavljajo, temeljito pripravila na svoj nastop: predložila bo dijaštvu vprašanja, ki jih je po medsebojnih sporazumih spoznala za razgovora potrebne in načrte, o katerih meni, da jih bo bodoča reprezentančna organizacija mogla realizirati. Tako je pripravljena za soboto cela vrsta referatov, ki bodo obravnavali najvažnejše probleme akademskega življenja.

1. Jurist Tušek bo obravnaval občo univerzitetno uredbo, njene določbe glede akademskih društev, vprašanje avtonomije univerze in organizacije bodoče Zveze.

2. Teol. Zaletel bo prikazal višino novjših dotacij ljuhljanske univerze v primerjavi z beograjskimi in zagrebškimi in njih razmerje do stvarnih potreb univerze.

3. Teh. Berce bo razmotrival vprašanje šolnin in taks.

4. Med. Rot ima referat o delu Zdravstvenega fonda in predlogih za njegovo izboljšanje ter o akciji za kliniko.

5. Fil. Poberaj bo razvil načrt neodvisne akademske menze in drugih socialnih ustanov, ki jih bo vzela bodoča reprezentanca v svoj program.

6. Jur. Savelli se bo bavil z žalostnim vprašanjem socialnih podpor in znanstvenih štipendij ljuhljanske univerze. Poleg tega ima referat o našem stališču do dela dijaške male antante.

7. Predsednik Akademске akcije Ravnihar bo poročal o važnih aktualnostih in stanju akcije za univerzitetno knjižnico in bolnico.

8. Predsednik »Zimske pomoči« Flerer o svoji socialni organizaciji.

9. Jur. Žebot o monopolizaciji šolskih knjig.

Referat bodo predložili gradivo, v debati pa bodo obravnavani posamezni vidiki in predlogi referentov. Vsa, za dijaštvo zelo aktualna vprašanja bodo poleg splošnih misli, ki jih bo obravnaval predsednik zbora, take narave, da bodo zanimala večino dijaštva. Po živih razmotrivanjih in raznih stališčih, ki so se pokazala v nekaterih vprašanjih že v raznih razgovorih na sejah pripravljalnega odbora ali Akademске akcije sklepamo, da bo zborovanje prav tako živo kot stvarno.

NEKAJ O NAŠIH AKADEMSKIH MENZAH.

Letos ob vpisu v letni semester nas je pozdravil v avli univerze velik plakat, ki je oznanil, da je Vincencijeva konferenca, znana katoliška karitativna organizacija, ustanovila za akademike neodvisno akademsko menzo. Kakor je iskreno pozdraviti vsak tak korak, nam je ravno beseda neodvisna menza dala vzpodbudo, da napišemo nekoliko besed o socialnih ustanovah za študente, njih značajev in smotru.

V Ljubljani skrb v tem oziru za akademike dijaški domovi in pa dijaške menze. Malone vse te institucije pa so ustanovile bivše politične stranke v svoji res odkritosrčni skrbi za naraščaj. Od Akademskega kolegija v Kolodvorski ulici pa do Akademskega doma ob Unionu so ti domovi le toliko akademski, da notri res stanujejo akademiki, zgrajeni in vodeni pa so od ljudi čisto določene politične koncepcije. Povsod drugod po svetu, tudi v Beogradu in Zagrebu, je po univerzah običaj, da so take institucije v rokah univerze in študentov samih, le pri nas je vsemogočen politikum vzel tudi to zadevo v zakup. Tako imamo poleg akademskih kulturnih klubov, ki danes z malimi izjemami tvorijo le naraščaj te ali one politične grupe, tudi še strankarske socialne ustanove, ki so ustanovljene z istim ciljem. Ne skrb za lačne akademike, ampak skrb za strankarski naraščaj. To so dejstva, morda najžalostnejša v našem akademskem življenju, ki pa vržejo sramoto izrabljanja bednega socialnega položaja današnjega študenta na te ljudi. Edina izjema, Oražnov dom, tega ne opere, ampak s svojo osamelostjo le podčrta.

Mladina, živeča v teh zatohlih razmerah, je iskreno pozdravila akcijo bivšega rektorja dr. Ramovša za neodvisno akademsko menzo. Žalibog ta akcija ni uspela in zato je Akademska akcija za izpopolnitev Univerze vzela to v svoj program.

Ker je pa Vincencijeva konferenca sedaj zopet ustanovila svojo menzo in jo nekako proglašila za neodvisno, je potrebno, da se vprašanje neodvisnosti razčisti. V čem obstoji ta neodvisnost? Dejstvo, da je dostopna vsem akademikom, ji še ne da legitimacije, da se proglašja za neodvisno. Vprašanje je tu, v čigavih rokah je in kdo jo vodi?

Z ozirom na žalostne izkušnje v tem oziru se nam zdi, da bi tudi v tem vprašanju morala ta menza imeti tudi na zunaj malo bolj neodvisen značaj. Nikakor nečemo podtikavati Vincencijevi konferenci kakih stranskih namenov, tudi nečemo zanikati uspeha njenega karitativnega dela, vendar smatramo, da je najodkritije, če prepustimo vodstvo te menze študentom samim. Naša bodoča reprezentanca, ki se pravkar snuje in ki bo brezdvomno tudi na zunaj predstavljala zastopnika vseh študentov, naj prevzame tudi to menzo. Če ima Vincencijeva konferenca v tem slučaju le karitativne namene, bo brez dvoma temu ugodila.

TOVARIŠI!

Širite naš list tudi izven akademskih krogov.

NEMŠKI ŠTUDENTJE NA OBISKU.

V ponedeljek 11. t. m. opoldne, v času največje frekvence v avli, je prišla na univerzo nenapovedano skupina 11 nemških študentov, ki so na potovanju po Jugoslaviji.

Želeli so si ogledati našo univerzo. Kolegi, ki so bili slučajno v avli, so jim rade volje razkazali vso univerzo, kakršno pač imamo. Čudili so se izredno skromnim prostorom univerze.

Nekoliko mučno pa je bilo, ko so gostje vprašali po akademski menzi, v kateri so hoteli obedovati. Pojasniti smo jim, žal, morali, da študentje nimamo svoje lastne menze in da se zanjo šele borimo. Peljali smo jih v delavsko zbornico.

Popoldne so se nekateri naši kolegi sukali z nemškimi študenti v kavarni Nebotičnik.

Tu se je razvil živahen razgovor. Nemci so se živo zanimali za razmere na univerzi, predvsem za socialno stanje našega študenta, za organizacije ljuhljanskih študentov in o njih delu. Pripovedovali so o svojih socialnih ustanovah in organizacijah, ki so jih povzdigovali do neba. Razgovor je prekinil natak, ki je javil gostom:

»Einige national-sozialistischen Studenten möchten mit Ihnen sprechen.«

Na začudeno vprašanje nemških študentov, kako je mogoče, da dobe v Ljubljani nacional-socialistične študente, so jim naši tovariši pojasnili, da so to najbrže avstrijski emigranti, ki so se po zadnjem puču zatekli v Jugoslavijo. Na veliko začudenje, pa so se nekoliko zmedenim Nemcem predstavili nekateri naši ljuhljanski kolegi, Bojan Ribnikar, Bojan Šantel, Milan Orožen in še neki tovariši, člani iz »Jadrana« in »Edinstva«: jugoslawische national-sozialistische Studenten.

Pojasnili so, da so iz ljuhljanskega radija zvedeli, da je v Ljubljani skupina nemških študentov iz München-a in da so jih pač poiskali in nekoliko pozno našli. Dali so nemškim nacional-socialističnim tovarišem nekatere informacije in naslove za Zagreb in Beograd, na katere naj se spodaj obrnejo (Jugoslovanski aeroklub v Beogradu, Jugoslovenska akademska čitalnica v Zagrebu).

V nadaljnjem razgovoru so naši ljuhljanski kolegi do dobrega seznanili nemške goste z razmerami v Jugoslaviji in jih zlasti posvarili pred slabo družbo.

Skupno smo nato spremili nemške goste na vlak, s katerim so se odpeljali proti Zagrebu.

PREDAVANJA V AKADEMSKIH KLUBIH.

»Akademski glas« bo prinašal odslej kratka poročila o predavanjih v vseh akademskih klubih. Zato prosimo klube, da nam pošiljajo vabila za predavanja, ki jih bodo priredili.

V akad. agr. klubu Njiva je v soboto 9. t. m. predaval g. Jurančič o problemu kmetijske mladine. Uvodoma je kratko orisal zgodov. razvoj polj. produkcije, nato je obširneje obdelal polpreteklo in sedanjo dobo ter miselnost t. zv. kmetijske romantike.

Ugotovil je, da so tudi naši najboljši pisatelji (Jurčič), ki so zajemali snov iz kmetijskega življenja, podali le zunanji obraz kmet. človeka (Deseti bratje, Krjavlj, tihotapci...), v bistvo gospodarske strukture okolja pa niso prodrli nikoli. — Kmetijska mladina je v prejšnji dobi sicer težko, vendar še znosno živela. Danes pa po predavateljevem mnenju kmet. romantike ni več. Mladina živi v slabih higienskih razmerah (stanovanja!) in visok odstotek ljudskošolcev spi v hlevih. Ti učenci so blede, suhi, zaostali. Ker so stanovanja večinoma le eno ozir. dvosobna, celo 13 članska družina biva le v enosobnem stanovanju, se tudi pri učenju ne morejo osredotočiti. Zjutraj 4 ure pasejo na vojkah na vratnicah med njivami, nato gredo v šolo, nakar zopet 4 ure pasejo, učijo se zvečer. — Značilno je, da so od okrog 60 učencev zadnjega šol. l. samo 2 ali 3 izrazili željo, da bi postali kmetje, vsi ostali pa orožniki, železničarji, vojaki... torej poklici s stalno plačo. (Učenci so izrazili željo, kaj bi postali, ne glede na to ali se bo ta želja izpolnila ali ne!) Nihče ni navedel fantastičnih poklicev kakor cesar, kralj i. p. — Deklice bi postale šivilje, kuharice, postrežnice, le 3 ali 4 kmetice. Oboji se zavedajo, da nudi življenje na kmetih najmanjše možnosti eksistence. To je tragično.

Predavatelj se je baval nato z mladino od 14. do 18. leta. V to dobo pade največ ekscesov na vasi (pretepi in poboji!). Dotaknil se je številnih vprašanj (dota, prevžitki itd.), na katera je treba odgovoriti. V ozadju vsega je beda. Število porok pada, ono nezakonskih otrok raste. Vse breme se prevlači na mater, kajti oče, ki še ni prevzel posestva ali je brez službe, ne more plačati alimentov in ne čuti nobene moralne obveznosti; nasprotno še tako mater zasmehuje. — Kot zaključek predavanja je izvenel sklep, da more le korenita izprememba gospodarskega reda odpraviti to nevarno stanje na vasi in omogočiti kmetu, in kmetski mladini odgovarjajoče življenje.

V petek je imel v Mladem Triglavu predavanje tovariš iz zagrebske medicinske fakultete Šalamun o sodobni medicini.

Preko kratkega zgodovinskega pregleda medicinske znanosti je prešel predavatelj na glavno temo svojega predavanja o sodobni medicini. — Smoter medicine ni samo zdravljenje ampak predvsem borba proti boleznim. Ta pa je predvsem socialnega značaja. To vprašanje je obravnaval s podkrepitevami izredno bogatih statistik iz raznih področij zdravstva, katerih dve za primero navajamo:

V Berlinu umre od sto ljudi 0,34% iz bogatih slojev, 13,07% iz srednjih slojev in 86,16% iz revnih slojev.

V Zagrebu je l. 1929 umrlo na tuberkulozi v stanovanju z eno sobo in kuhinjo 31%, z dvema sobama in kuhinjo 14%, s 3 sobami in več 7% vseh na tuberkulozi umrlih ljudi.

Te navedbe so le majhen drobec Šalamunovih bogatih in prepričevalnih statističnih podatkov.

PO UNIVERZI

REKTOR UNIVERZE G. DR. M. SAMEC V BEOGRADU.

V teh dneh se znova mudi v Beogradu g. rektor dr. Samec in sicer, kot smo izvedeli, predvsem radi zidave univerzitetne knjižnice.

Če bi ne bila razpuščena Nar. skupščina, bi bila postavka za univ. knjižnico danes najbrže že sprejeta, da bi se takoj najelo posojilo in pričelo maja z zidavo. Sedaj je treba iskati, kot smo že poročali, novih poti, ker ni mogoče začetek gradnje zavleči v pozno jesen, ko bo morebitni novi parlament odobril tudi zidavo knjižnice. Mislilo se je na dvanajstine, v katere naj bi vnesla vlada postavko za univ. knjižnico in rektorat univerze je že tudi stavil ministrstvu prosvete primeren predlog. Istočasno pa se je razvedelo, da tudi beograjska univerza zahteva kljub ogromnim milijonom, ki jih je že investirala v svoje nove stavbe, sedaj še 12 milijonov za novo pravno fakulteto in da je stavila predlog, da se ji odobri takoj znesek 2.000.000 Din iz preostalih kreditov ministrstva prosvete. Pričela bo z zidavo že spomladi. Sedaj se je odločil tudi rektorat naše univerze za enak postopek.

Dijaštvo iz srca želi gospodu rektorju, da bi njegovi naporu uspeli.

FOND ZA ZGRADBO UNIVERZITETNE KNJIŽNICE.

Kot je znano, je Akademski akciji lani uspelo, da je vstavila banovina v svoj redni proračun 200.000 Din kot svoj prispevek k gradnji. Ta denar doslej še ni bil dvignjen. Ker pa po 1. aprilu zapade, smo bili zanj že v najresnejših skrbih, kajti kljub najbudnejši pažnji in ponovnim intervencijam se nam dozda še ni posrečilo, da bi odgovorni uradi denar dvignili oz. nakazali. Naši pravniki, na katere smo se svojčas obrnili zaradi potrebe osnivanja posebnega fonda, kamor bi se naložil ta denar, pa so nam predstavili stvar celo tako težavno in komplicirano, da smo res že obupavali. Sedaj pa so se megle razkadile. Novi ban g. dr. Puc je ravnal naglo in osnoval poseben »Fond za zgradbo univerzitetne knjižnice v Ljubljani«, katerega bo upravljal odbor, sestojec iz predsednika banovinskega šolskega sveta, rektorja univerze in enega rednega slušatelja univerze. Ker bodo naloženi vanj tudi ostali prispevki, ki so bili dani za knjižnico, bo znašala njegova glavnica že ob ustanovitvi 300.000 Din, z novim letošnjim prispevkom iz banov. proračuna pa bo

narasla na pol milijona. V skrajnem slučaju bi bilo celo to dovolj za začetek takojšnje zidave spomladi.

AKCIJA ZA POMOČ REVNIH AKADEMIKOM USTANAVLJA AKADEMSKO PODPORNO DRUŠTVO.

V decembru preteklega leta je pričel rektorat na pobudo takratnega g. rektorja akcijo za podelitev brezplačnih hran revnim akademikom, pri čemer se je javilo toliko nujno potrebnih prosilcev, da je znova postala očitna potreba po ne-strankarski socialni organizaciji za našega študenta. Na poziv Akademskega glasa so se zbrali 19. decembra zastopniki vseh strokovnih in kulturnih društev. Treba je bilo takoj pričeti z delom in ni bilo časa misliti na pravno organiziranje akcije. Dela je bilo toliko, da je več tovarišev delalo vse božične počitnice po več ur dnevno, saj je akcija razposlala po Sloveniji skoro 2000 prošenj in morala napraviti obilo posetov. Že na prvem sestanku smo sklenili, da bomo odločali o delovanju akcije, zlasti o podeljevanju podpor, na sejah, ki naj se jih udeležujejo zastopniki vseh društev. Akcija je zaprosila za sodelovanje zastopnika proforskega zbora, ki bi omogočil kar največjo objektivnost pri tako delikatni stvari kot je razdeljevanje podpor, in akcija je imela srečo, da je z gospodom profesorjem Králjem pridobila še več — gospod profesor nam je požrtvovalno nudil tudi svoje izkušnje, ki si jih je pridobil v sličnih akcijah na Češkem; za našo mlado akcijo so te izkušnje posebno dragocene. Na ustanovnem sestanku so bili tudi določeni funkcijonarji akcije: za predsednika jurist Fléré Janvid, za tajnika tehnik Škofic France, za blagajnika medicince Rot Lojze.

V januarju so se pokazali prvi uspehi dela in koncem januarja so denarna sredstva akcije znašala že okrog 10.000 Din. Vseh denarnih podpor se je doslej nabralo za 15.000. Gospodje univerzitetni profesorji — 27 po številu — so sami darovali skupno 2385 Din.

V večji meri kot sredstva so pa prihajali podatki od podpore potrebnih študentov. Šele zdaj se je pokazala beda našega študenta v resnični obliki; o tej bedi naša javnost premalo ve in študentje sami smo se doslej premalo brigali, da ji organizirano odpomočemo. Že v januarju je akcija morala odpomoči v nujnih slučajih, ko so študentje potrebovali najnujnejše — prehrano. Izkazalo se je, da bo akcija porabila za prehrano glavni del denarnih sredstev, saj nudi 28 tovarišem polovično prehrano, 8 pa še manjše število kosil ali večerij. Mesečno izda akcija za to okrog 3500 Din — v petih mesecih od januarja do junija bo potrebnih zato okrog 17.000 Din.

Večina tovarišev, ki so podpore potrebni — okrog 80 — pa potrebuje obleke ali denarne podpore. Akcija je mogla razdeliti le malo perila; boljše bo sedaj, ko je g. tovarnar Heller poslal platno za 60 srajc. Prošnjam za denarno podporo je bilo mogoče vsaj za silo ustreči ob vpisu, ko je akcija plačala kolke 32 tovarišem. Tehnikom se je razdelil risalni papir, ki so ga darovale tvrdke: Bonač, Nova založba in Tičar.

V februarju je akcija skušala izvesti nabiranje po naših mestih; v Kranju, Trzinu in Škofji Loki smo nabrali okrog 800 Din in blago za 15 srajc; bolje se je odzvalo Novo mesto, kjer smo nabrali 980 Din. Največje upe smo stavili na nabiranje po Ljubljani, toda policijska uprava zahteva, da se akcija preje osnuje kot društvo.

Zato je morala akcija takoj udeležiti svojo staro namero: ustanoviti akademsko podporno društvo. Pri sestavljanju pravil je bilo treba skrbno prevdariti pota in načine, kako bi društvo najbolje zadostilo svojemu namenu: materialno podpreti revne akademike brez razlike prepričanja. Premisliti je bilo treba toliko bolj, ker akademsko društva kljub napisu »strokovna« le prečesto postanejo predmet strankarskih borb. Nasprotno pa je doslej akcija za pomoč revnim akademikom, ki so v njej odločali zastopniki društev, pokazala presenetljivo složnost. Zato smo se tudi za bodoče akademsko podporno društvo odločili za sistem zastopnikov. Po dva zastopnika društev volita na občnem zboru upravni odbor društva, v katerem je vsako društvo zastopano po enem delegatu. Nadzorni odbor pa tvori avtomatično zastopnik proforskega zbora

in predsedniki strokovnih društev. Uspeh akademskega podpornega društva bo tem večji, čim manj bo v društvu sporov. Zato tudi ne sme postati akademsko podporno društvo odsek bodoče reprezentance. Akademsko podporno društvo pa bo moralo tudi razširiti svoje delovanje. Poleg nabiranja sredstev bo njegova naloga ustanovitev akademske menze in pritegnitev štipendij, zaenkrat predvsem Knafljeve ustanove.

JURISTI!

Dekanat juridične fakultete razglasa:

»Gospodom slušateljem, ki so položili pravno-zgodovinski državni izpit v februarjem terminu, priporočam, da inškrirajo predmete pravo-sodne grupe, ker smatra to tudi fakultetni svet za smoteno. — Umeje se, da se smejo morebiti že izvršeni vpisi v predavanja politične grupe v tem smislu izpremeniti.«

Novi kandidati, ki so se vpisali v tretji oddelek, naj torej tozadevni razpored predavanj v indeksu prečrtajo in naj vpišejo predavanja drugega oddelka po seznamu predavanj. Indeks morajo nato predložiti kvesturi v vidiranje in morajo seveda tudi soglasno izpremeniti osebni izkaz.

INSTRUKCIJE.

Radi velikega povpraševanja po instruktorjih in instrukcijah v času naše informacijske pisarne v avli, smo se odločili, da prevzame do osnivanja reprezentančne organizacije »Akademski glas« posle »Akademskega urada dela«. Zato pozivamo vse one, ki iščejo instrukcij ali instruktorjev, da se obrnejo na upravo »Akademskega glasu«, Wolfova ulica 3/l. ali pa oddajo svoje pismo sporočilo v nabiralnik »Akademskega glasu« v avli.

OBCNI ZBOR DSJF.

Občni zbor DSJF bo v soboto, 16. ob 2. popoldne. Kakor vedno, vlada tudi topot za občni zbor veliko zanimanje, saj je občni zbor juristov vedno merilo moči posameznih skupin.

Nogavice-rokavice

zimsko triko-perilo, srajce, kravate, zepni robci, modni in športni predmeti, itd.,

najugodnejše

pri trvdki

Josip Petelinc, Ljubljana

za vodo (blizu Prešernovega spomenika)

Akademiki 10% popusti

Priporoča se najmodernejše urejena lekarna DR. G. PICCOLI

Ljubljana (nasproti nebotičnika).

Oddajajo se zdravila na recepte za vse bolniške blagajne.

Gg. akademikom

se priporočam za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela

A. Janežič, knjigovoznica

Ljubljana, Gregorčičeva ul. št. 5

Knjigarna

KLEINMAYR & BAMBERG LJUBLJANA, Miklošičeva cesta št. 16

nudi Vam največjo zalogo tu in inozemskih knjig vseh znanstvenih panog, daje nasvete v literarnih vprašanjih in ima vedno najnovejše sezname svetovne literature na razpolago. Oglejte si v trgovini brezobvezno obširno zalogo znanstvenih novosti. — Proti izvestni garanciji se dobivajo knjige tudi na odplačevanje.

Urejuje uredniški odbor. Za uredništvo odgovarja Evgenij Ravnihar. — Izhaja vsak teden. — Naročnina: akademiki 4 Din, vsi drugi 5 Din mesečno. — Ček. račun: Ljubljana, št. 16.465. — Izdaja konzorcij, predstavnik Viktor Turnšek. — Uredništvo in uprava: Ljubljana, Wolfova ulica št. 3/l. — Tiska tiskarna »Slovenija«, predstavnik A. Kolman. Vsi v Ljubljani.